

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽ/11/2014
Identifikačné číslo spisu:	9014010082
Dátum vydania rozhodnutia:	25.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9014010082.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci navrhovateľa: MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpený Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta 102, 811 02 Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova 8, P.O.BOX 155, 810 00 Bratislava, v konaní o návrhu navrhovateľa na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu zo dňa 08. apríla 2014, č. RP/026/2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu zo dňa 8. apríla 2014, č. RP/026/2014, p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok vo výške 500 eur na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v O. pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút: BÚ - depozitný účet neúročený č. XXXXXXXXXXXX/XXXX v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Rada pre vysielanie a retransmisiu rozhodnutím zo dňa 08.04.2014, č. RP/026/2014 vydaným v správnom konaní č. 345-PLO/O-4392/2012 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/, postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisoch (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“ alebo „zákon o vysielaní a retransmisii“) rozhodla tak, že navrhovateľovi ukladá podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii pokutu určenú podľa § 67 ods. 6 uvedeného zákona vo výške 3319

€ za porušenie povinnosti ustanovenej v § 18a písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., tým, že v rámci digitálneho vysielania programovej služby JOJ PLUS nedosiahol v mesiacoch máj a jún 2012 zákonom stanovený 10%-ný podiel vysielania s multimodálnym prístupom formou skrytých alebo otvorených tituliek alebo tlmočenia do posunkovej reči nepočujúcich alebo v posunkovej reči nepočujúcich.

Súčasne Rada vyslovila, že podľa § 64 ods. 5 zákona o vysielaní a retransmisii „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a podľa § 67 ods. 16 zákona o vysielaní a retransmisii je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

II.

V zákonnej lehote navrhovateľ podal návrh na preskúmanie zákonnosti uvedeného rozhodnutia. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne žiadal náhradu trov konania.

V dôvodoch opravného prostriedku tvrdil, že napadnutým rozhodnutím bol ukrátený na svojich právach. Namietal, že napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Navrhovateľ poukazom na skutkové zistenia, že Najvyšší súd Slovenskej republiky, rozsudkom č. k. 8SŽ/1/2013-30, zrušil predchádzajúce rozhodnutie Rady č. RP/076/2012 a vec vrátil Rade na ďalšie konanie, uviedol, že Rada vydala napadnuté rozhodnutie napriek existencii záväzného právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky jednoznačne vymedzil závery, ktoré má Rada v prejednávanej veci pri opätovnom rozhodnutí rešpektovať. Namietal, že napriek záveru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý citoval, tvrdiac, že záver súdu je pre Radu v zmysle ustanovenia § 250ja ods. 4 O.s.p. právne záväzný, Rada opätovne vydala napadnuté rozhodnutie, v ktorom opätovne uplatnila právnu analógiu, extenzívny výklad a neexistenciu niektorého so znakov skutkovej podstaty administratívneho deliktu Rada preklenula doplnením tohto znaku vlastným výkladom, a to všetko v neprospech Vysielateľa. Tvrdil, že Rada v zmysle vyššie uvedenej skutočnosti jednoznačne a otvorene vydala v prejednávanej veci opätovné rozhodnutie, ktoré je v rozpore s právne záväzným záverom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, čím celé konanie trpí inou vadou, ktorá má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a zároveň v zmysle dôvodov bližšie rozvinutých v predmetnom zrušujúcom rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, predstavuje nesprávne právne posúdenie veci zo strany Rady.

Navrhovateľ k meritu veci uviedol, že v čase spáchania údajného administratívneho deliktu ustanovenie § 18a zákona o vysielaní, ktoré vymedzuje, skutkovú podstatu administratívneho deliktu, neustanovovalo časové obdobie, ako znak skutkovej podstaty tohto administratívneho deliktu. Mal za to, že ak Rada videla porušenie v tom, že vysielateľ nedosiahol potrebný podiel vysielania v časovom období „jeden mesiac“, tak Rada sankcionovala vysielateľa bez opory v zákone a bez toho, aby došlo k naplneniu skutkovej podstaty administratívneho deliktu zo strany vysielateľa. V danej súvislosti tiež uviedol, že aj v prípade, ak by najvyšší súd dospel k záveru, že postup Rady v napadnutom rozhodnutí bol správny a v súlade so záväzným právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, nie je možné sankcionovať vysielateľa za nedosiahnutie potrebného podielu vysielania v časovom období „jeden mesiac“, nakoľko ustanovenie § 62 ods. 2 zákona o digitálnom vysielaní nie je prepojené s ustanovením § 18a zákona o vysielaní a retransmisii. Dôvodil, že zákon o digitálnom vysielaní však nestanovuje žiadnu povinnosť Vysielateľa v súvislosti s povinnosťou dodržiavať multimodálny prístup vysielania podľa ustanovenia § 18a zákona o vysielaní a retransmisii, dôsledkom čoho je, že Rada síce môže stanoviť časovú jednotu, prípade časovou jednotkou je jeden mesiac, avšak táto časová jednotka sa vzťahuje len na podiely vysielacieho času, ktoré vymedzuje zákon o digitálnom vysielaní, majú za to, že Rada ani v takomto prípade nemôže uplatniť analógiu legis, pretože zákon o digitálnom vysielaní nijakým spôsobom otázku multimodálneho prístupu k vysielaniu a k nemu prislúchajúce podiely vysielacieho času, nerieši.

III.

Odporca k opravnému prostriedku navrhovateľa sa vyjadril tak, že navrhoval napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

V dôvodoch vyjadrenia odporca vyjadril svoj nesúhlas s námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku. Zastával názor, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona, majú za to, že jeho rozhodnutie je riadne odôvodnené, vydané na základe správnych skutkových a právnych záveroch a napadnuté rozhodnutie nevykazuje žiadne právne a nelogické vady, ktoré by mohli mať vplyv na jeho zákonnosť a rovnako ani jeho postup v predmetnom správnom konaní nevykazuje žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

K námietkam navrhovateľa vo vzťahu k nezákonnosti rozhodnutia z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a vady konania majúcej za následok nezákonnosť rozhodnutia uviedol, že odporca je ako správny orgán v zmysle § 250r O.s.p. viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, však judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie je úplne jednotná a vznikla situácia, kedy iný senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky akceptoval postup Rady uplatnený v zrušenom rozhodnutí, a preto vzhľadom na to, že sám Najvyšší súd Slovenskej republiky akceptuje odchýlenie sa od právneho názoru vysloveného v zrušujúcom rozsudku, v prípade ak toto odchýlenie je dôsledkom postupu Rady v súlade s názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveným v neskoršom rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (v tomto prípade neskoršia rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky potvrdila správnosť postupu Rady, ktorý bol uplatnený v zrušenom rozhodnutí), je možné postupovať vyššie uvedeným spôsobom. Odporca poukázom na skutočnosť, že v obdobných konaniach považoval Krajský súd v Bratislave, ale aj Najvyšší súd Slovenskej republiky postup Rady za zákonný, čo vyjadrili v rozsudkoch Krajský súd v Bratislave č. k. 4S 69/2012-38, 4S 121/2012-62, rozsudku Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 6SŽ/6/2013, uviedol, že viazanosť správneho orgánu právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadreným v zrušujúcom rozsudku nie je absolútna a v prípade, ak sa po zrušení rozhodnutia Rady a vrátení jej veci späť z dôvodu, že Najvyšší súd Slovenskej republiky má iný názor na to, ako mala byť vec právne posúdená, vyvinie judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky odlišne, odporca pri konaní vo vrátenej veci v súlade s neskoršie sa vyvinutou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá je však odlišná od názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveného v zrušujúcom rozsudku, nekoná v rozpore s § 250r O.s.p., čo vyplýva aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 8SŽ/10/2013 zo dňa 26.06.2014.

Odporca ďalej poukázal na tú skutočnosť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v zrušujúcom rozsudku sp. zn. 8SŽ/1/2013, ktorým bolo zrušené rozhodnutie Rady RP/076/2012, sa nevyjadril k otázke, v akom časovom úseku má vysielateľ plniť povinnosť podľa § 18a písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., nedal návod na postup Rady, v prípade sankcionovania za porušenie ustanovenia § 18a písm. a/, napriek tomu, že rozhodnutie zrušil. Odporca vyslovil názor, že v prípade, ak je Rada kompetentná na aplikáciu § 18a písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., je kompetentná aj na stanovenie časovej jednotky, v ktorej má byť táto povinnosť napĺňaná v prípade, ak by tak neučinil zákonodarca, majú za to, že podstatné je, aby stanovenie časovej jednotky nebolo svojvoľné, aby táto bola stanovená na základe jasných pravidiel po zohľadnení celého regulačného rámca.

K argumentácii navrhovateľa k veci samej odporca uviedol, že s námietkami navrhovateľa sa vysporiadal už v samotnom rozhodnutí RP/026/2014, kde uviedol, že záver Rady týkajúci sa plnenia povinností podľa § 18a zákona č. 308/2000 Z. z. v mesačných cykloch vychádzajúc z ustanovenia § 16 ods. 3 písm. m/ zákona č. 308/2000 Z. z. a § 62 ods. 2 zákona č. 220/2007 Z. z. o digitálnom vysielaní nie je extenzívnym výkladom, ani analógiou. Tvrdil, že porušenie ustanovenia § 18a písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. nesubsumoval pod skutkovú podstatu iného správneho deliktu, časovú jednotku jeden mesiac odvodil vychádzajúc zo zákona č. 308/2000 Z. z. a zákona č. 220/2007 Z. z., ktoré vytvárajú

spoločný regulačný rámec pre obsahové služby, a preto aj ich aplikácia nemôže prebiehať izolovane. Ďalej uviedol, že z hľadiska posúdenia možnosti, resp. nutnosti uplatňovania zákona č. 308/2000 Z. z. a zákona č. 220/2007 Z. z. ako jednotného regulačného rámca pri regulácii obsahu vysielania je v preskúvanom prípade potrebné vychádzať z § 13 ods. 4 a § 62 zákona č. 220/2007 Z. z., poukazom na to, že z § 13 ods. 4 zákona č. 220/2007 Z. z. vyplýva, že na obsah vysielania programovej služby vysielanej na základe licencie udelennej podľa zákona č. 220/2007 Z. z. sa vzťahujú povinnosti vysielateľa podľa zákona č. 308/2000 Z. z.. Odporca trval na tom, že vychádzajúc zo zákonných ustanovení zákona č. 308/2000 Z. z. a zákona č. 220/2007 Z. z. ako jedného regulačného rámca a v jeho medziach, vyvodil časovú jednotku pre splnenie povinnosti ustanovenej v § 18a písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. v súlade so zákonom a jeho výklad nie je možné považovať za extenzívny. V danej súvislosti poukázal na zmenu zákona č. 308/2000 Z. z. vykonanou zákonom č. 342/2012 Z. z.

Odporca poukazom na právnu úpravu ustanovenú v čl. 7 a v čl. 4 Smernici č. 2010/13/EÚ (ďalej len „Smernica o AVMS“) ďalej uviedol, že v slovenskej právnej úprave je povinnosť zabezpečenia prístupu zrakovo a sluchovo hendikepovanej verejnosti k televíznej programovej službe vysielanej digitálne stanovená v § 18 až § 18c zákona č. 308/2000 Z. z. určením konkrétnych percentuálnych podielov, ktoré sú vysielatelia povinní vyhradiť programom opatreným multimodálnym prístupom. Súhlasiac s tým, že z ustanovenia § 18a písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. nie je explicitne zrejmé, za aké časové obdobie je vysielateľ povinný zabezpečiť plnenie predmetnej povinnosti, vyslovil názor, že však Rada ako zákonom splnomocnený orgán na kontrolu dodržiavania povinností podľa zákona č. 308/2000 Z. z. je oprávnená aplikovať ustanovenia cit. zákona, pričom je povinná presadzovať záujmy verejnosti. Mal za to, že zabezpečenie práva zrakovo a sluchovo postihnutej verejnosti na prístup k programom opatreným multimodálnym prístupom je bezpochyby cieľ, ktorý odporca vzal pri výklade časového obdobia, v rámci ktorého je vysielateľ povinný dodržiavať zákonom stanovené kvóty predmetnej povinnosti, do úvahy.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s §§ 250l a nasl. O.s.p. v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku, na pojednávaní súdu dňa 28.10.2015 oboznámil obsah spisu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis č.: 345-PLO/O-4392/2012 a vypočul zástupcov účastníkov konania.

Zástupca navrhovateľa na pojednávaní súdu zotrval na dôvodoch odvolania uvedených v písomnom opravnom prostriedku a na zdôraznenie uviedol, že v súlade s § 250r O.s.p. bola Rada viazaná právnym názorom vysloveným v zrušujúcom rozsudku súdu sp. zn. 8SŽ/1/2013, a preto nie je možné, aby postupovala podľa názoru súdu vyslovenom v rozsudku 6SŽ/6/2013. Dal do pozornosti stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke rozhodnutí č. 5/2012 pod č. 106, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky jednoznačne vyslovil viazanosť súdu prvého stupňa s názorom nadriadeného súdu, majúci za to, že uvedené stanovisko je možné aplikovať i na daný prípad. Tiež zdôraznil, že nerešpektovanie právneho názoru nadriadeného súdu je nezákonnosťou, ktorá sama osebe môže viesť k zrušeniu nového rozhodnutia.

K veci samej zástupca navrhovateľa konštatoval, že v čase spáchania správneho deliktu § 18a zákon o vysielaní neustanovoval časovú jednotku, za ktorú sa posudzuje program pre nepočujúcich, poukazom na to, že právnu úpravu doplnil až zákon č. 342/2012 Z. z. s účinnosťou od 01.01.2013. Ďalej uviedol, že Rada nemôže svojou správnu úvahou dotvárať skutkovú podstatu správneho deliktu a analógia je prípustná iba v prípade, ak je to na prospech páchatel'a správneho deliktu. Nesúhlasil, aby Rada analogicky použila ustanovenia zákona o digitálnom vysielaní § 62 ods. 2, pretože časovú jednotku jedného kalendárneho mesiaca, resp. inú časovú jednotku môže Rada určiť iba vo vzťahu k predmetu úpravy zákona, majúci za to, že zákon o digitálnom vysielaní v tomto smere neustanovuje subsidiárnu aplikáciu zákona o vysielaní a opačne zákon o vysielaní neustanovuje subsidiárnu aplikáciu zákona o

digitálnom vysielaní. Nesúhlasil ani s postupom Rady, ktorým analogicky aplikovala § 16 ods. 3 písm. m/ zákona o vysielaní a retransmisii. Namietal, že Rada správnou úvahou nemôže dotvárať skutkovú podstatu správneho deliktu, nakoľko naráža na ustanovený princíp vyjadrený v čl. 49 Ústavy SR.

Zástupca odporcu na pojednávaní súdu uviedol, že sa v celosti pridrižiava písomných dôvodov uvedených vo vyjadrení k opravnému prostriedku navrhovateľa. Zdôraznil, že Rada vždy rešpektovala názor súdu vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí vychádzajúc zo znenia § 250r O.s.p. Uviedol, že Rada mala však za to, že napriek viazanosti názoru odvolacieho súdu vzhľadom na neskoršie rozhodnutie súdu s iným právnym názorom, uložila sankciu navrhovateľovi v súlade so zákonom, a tu odkázal na dôvody Rady podrobne rozpísané v písomnom vyjadrení.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci zistil, že predmetom preskúmavacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisie za porušenie povinností vyplývajúcich mu z ustanovenia § 18a písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., účinného v čase správneho deliktu kladeného navrhovateľovi za vinu.

Navrhovateľ v opravnom prostriedku proti napadnutému rozhodnutiu odporcu predovšetkým namietal, že Rada vydala rozhodnutie napriek existencii záväzného právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky jednoznačne vymedzil závery, ktoré má Rada v prejednávanej veci pri opätovnom rozhodnutí rešpektovať, a tým, že Rada vydala v prejednávanej veci opätovné rozhodnutie, ktoré je v rozpore s právne záväzným záverom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, celé konanie trpí inou vadou, ktorá má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a zároveň predstavuje nesprávne právne posúdenie veci zo strany Rady, poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8SŽ/1/2013-30, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky predchádzajúce rozhodnutie Rady č. RP/076/2012 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedenú námietku navrhovateľa vyhodnotil ako nedôvodnú. V zmysle § 250r O.s.p., ak súd zruší rozhodnutie správneho orgánu a vec mu vráti na ďalšie konanie, správny orgán je viazaný právnym názorom súdu. Viazanosť správneho orgánu právnym názorom súdu je právna i skutková a vzťahuje sa na postup správneho orgánu v novom konaní. Viazanosť správneho orgánu s názorom súdu nemožno posudzovať však absolútne. Súd pri posudzovaní viazanosti správneho orgánu s názorom súdu vyslovenom v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí prihliada na všetky okolnosti podmieňujúce povinnosť správneho orgánu postupovať podľa pokynov a názoru súdu vyslovených v zrušujúcom rozhodnutí, pričom musí prihliadať na konkrétne skutkové a právne okolnosti daného prípadu. Vychádzajúc z konkrétnych okolností toho ktorého prípadu predpokladom náležitého uplatnenia viazanosti správneho orgánu s právnym názorom súdu je aj skutočnosť, že odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí inštruktívnym spôsobom vyložil v dôvodoch svojho rozhodnutia, prečo dospel k určitým skutkovým a právnym záverom a aké dôsledky z toho pre nové rozhodnutie správneho orgánu vyplývajú (to platí aj pre postup súdu prvého stupňa), odvolací súd podal vysvetlenie právneho názoru pri aplikácii relevantnej právnej úpravy na prejednanú vec, čo musí byť spojené s konkrétnymi pokynmi, ako ďalej vo veci postupovať, v pokynoch sa musí premietnuť požiadavka na obsah a rozsah skutkových zistení potrebných pre správne právne posúdenie veci. V prípadoch, kde dôvodnosť odvolania spočívala výlučne na nesprávnom právnom posúdení, povinnosťou odvolacieho súdu je podrobne vyložiť, v čom spočívalo pochybenie správneho orgánu a ako je správne a z akých dôvodov hmotnoprávne ustanovenie dopadajúce na prejednaný prípad vyložiť a uplatniť.

Už vzhľadom k uvedenému odvolací súd zastáva názor, že právnú úpravu viazanosti správneho orgánu s právnym názorom vysloveným v zrušujúcom rozhodnutí nadriadeného súdu nie je možné vykladať dogmaticky. Právny názor na aplikáciu hmotnoprávnej úpravy právnej normy vzťahujúcej sa na prejednanú vec sa vyvíja aj vzhľadom na rozhodovaciu činnosť súdov, a preto vo výnimočných prípadoch správny orgán nie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý vyslovil v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí.

Vychádzajúc z konkrétnych okolností daného prípadu, Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe odvolania navrhovateľa rozsudkom sp. zn. 8SŽ/1/2013 zo dňa 23.01.2014 zrušil predchádzajúce rozhodnutie Rady č. RP/076/2012 zo 06.11.2012 a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia súdu vyplýva, že odvolací súd prisvedčil dôvodom odvolania navrhovateľa o nesprávnom právnom posúdení veci Radou vo vzťahu k aplikácii hmotnoprávnej úpravy zákona o digitálnom vysielaní - § 62 ods. 2, prípadne § 16 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii pri posudzovaní zodpovednosti navrhovateľa za správny delikt kladený mu za vinu porušením právnej povinnosti v zmysle § 18a písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii. Odvolací súd v uvedenom rozhodnutí konštatoval, že v zákone o vysielaní a retransmisii obdobie, za aké môže Rada vykonávať dohľad nad dodržiavaním povinnosti ustanovenej v § 18a písm. a/ zákona o vysielaní nie je jednoznačne stanovené, ako aj, že Rade vlastným výkladom alebo praxou nenáleží dopĺňať ktorýkoľvek zo znakov zákonnej skutkovej podstaty. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia odvolacieho súdu súčasne vyplýva, že Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nijak nevyjadril k otázke, v akom časovom úseku má vysielateľ plniť povinnosť podľa § 18a písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., a nijakým spôsobom neurčil Rade povinnosť, ako má v ďalšom konaní postupovať v prípade sankcionovania navrhovateľa za porušenie uvedeného ustanovenia § 18a písm. a/, pričom bez ďalšieho zdôvodnenia neakceptoval argumentáciu a závery Rady v predchádzajúcom napadnutom rozhodnutí.

Senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v súdnom prieskume nového rozhodnutia Rady na základe odvolania navrhovateľa nevyplýval z predchádzajúceho rozhodnutia súdu právny názor, ktorým by inštruktívnym spôsobom stanovil Rade podmienky postupu v ďalšom konaní, keďže napriek vysvetleniu právneho názoru právnej úpravy vzťahujúcej sa na prejednávajúcu vec, toto nespojil s konkrétnymi pokynmi, ako ďalej vo veci postupovať. Pokiaľ súd považoval odvolanie navrhovateľa proti predchádzajúcemu rozhodnutiu Rady výlučne z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci správnym orgánom, bolo potrebné nielen podrobne vyložiť, v čom spočívalo pochybenie správneho orgánu, ale aj ako je správne a z akých dôvodov hmotnoprávne ustanovenie dopadajúce na prejednávaný prípad vyložiť a uplatniť. Súčasne senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je známy rozsudok sp. zn. 6SŽ/6/2013 z 19.03.2014, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací potvrdil rozhodnutie Rady č. RP/008/2013 zo dňa 29.01.2013, ktorým Rada sankcionovala navrhovateľa v obdobnej veci za porušenie povinnosti vyplývajúcej mu z § 18a písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii na v podstate zhodnom právnom a skutkovom základe, keď uložila navrhovateľovi sankciu za porušenie povinnosti ustanovenej v § 18a písm. a/ uvedeného zákona tým, že v rámci digitálneho vysielania nedosiahol v mesiaci august 2012 zákonom stanovený 10% podiel vysielania s multimodálnym prístupom formou skrytých alebo otvorených tituliek alebo tmočenia do posunkovej reči nepočujúcich alebo v posunkovej reči nepočujúcich.

Vzhľadom k uvedenému Najvyšší súd Slovenskej republiky v danej veci dospel k záveru, že odporca nepochybil, keď v ďalšom konaní sa opätovne zaoberal porušením právnej povinnosti navrhovateľa ako vysielateľa v celom rozsahu a novým rozhodnutím rozhodol o zodpovednosti navrhovateľa za porušenie predmetnej právnej povinnosti tak, ako to vyplýva z napadnutého rozhodnutia, ktorý je predmetom tohto súdneho prieskumu.

Odvolací súd považoval za nedôvodnú námietku aj navrhovateľa, ktorou namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia Rady z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, dovodiac, že nie je možné sankcionovať vysielateľa za nedosiahnutie potrebného podielu vysielania v časovom období „jeden mesiac“, nakoľko ustanovenie § 62 ods. 2 zákona o digitálnom vysielaní nie je prepojené s ustanovením § 18a zákona o vysielaní a retransmisii, a preto Rada nemôže uplatniť analógiu legis, keďže zákon o digitálnom vysielaní nijakým spôsobom otázku multimodálneho prístupu k vysielaniu a k nemu prislúchajúce podiely vysielacieho času, nerieši.

K otázkam právneho posúdenia sankcionovania navrhovateľa za porušenie povinnosti vyplývajúcej mu z § 18a písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. zaujal svoj právny názor Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 6SŽ/6/2013 z 19.03.2014, ktorým ako súd odvolací potvrdil rozhodnutie Rady č. RP/008/2013 zo dňa 29.01.2013, ktorým Rada sankcionovala navrhovateľa v obdobnej veci za

porušenie povinnosti vyplývajúcej mu z § 18a písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii na v podstate zhodnom právnom a skutkovom základe, keď uložila navrhovateľovi sankciu za porušenie povinnosti ustanovenej v § 18a písm. a/ uvedeného zákona tým, že v rámci digitálneho vysielania nedosiahol v mesiaci august 2012 zákonom stanovený 10% podiel vysielania s multimodálnym prístupom formou skrytých alebo otvorených tituliek alebo tlmočenia do posunkovej reči nepočujúcich alebo v posunkovej reči nepočujúcich. Z uvedených dôvodov v preskúmvanej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje v zmysle § 250ja ods. 7 O.s.p. na právne závery súdu uvedené v tomto rozsudku, ktoré uvádza nasledovne:

„Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250l až 250s) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma tak hmotnoprávne ako aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v oprávnom prostriedku, pričom v prípade procesného pochybenia skúma, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

Podľa ust. § 1 písm. a/, b/ zákona o vysielaní a retransmisii, tento zákon upravuje postavenie a pôsobnosť Rady pre vysielanie a retransmisii (ďalej len „Rada“), práva a povinnosti vysielateľa, prevádzkovateľa retransmisie, poskytovateľa audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a právnických osôb alebo fyzických osôb uvedených v § 2 ods. 3 a 4.

Podľa § 4 zákona č. 308/2000 Z. z. Rada je orgánom verejnej správy, ktorého prvoradým poslaním je presadzovať záujmy verejnosti, pričom dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisii a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom cit. zákonom.

Podľa ust. § 1 ods. 1 písm. a/ až c/ zákona č. 220/2007 Z. z., tento zákon upravuje podmienky na digitálne vysielanie programových služieb a poskytovanie iných obsahových služieb prostredníctvom digitálneho prenosu na území Slovenskej republiky, práva a povinnosti fyzických osôb a právnických osôb pri digitálnom vysielaní programových služieb a pri poskytovaní iných obsahových služieb prostredníctvom digitálneho prenosu, pôsobnosť orgánov verejnej správy pri regulácii digitálneho vysielania programových služieb a iných obsahových služieb poskytovaných prostredníctvom digitálneho prenosu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na citované ustanovenia zákona č. 308/2000 Z. z. a zákona č. 220/2007 Z. z., konštatuje, že odporca uplatňuje pri rozhodovaní zákon o vysielaní a retransmisii a zákon o digitálnom vysielaní, ako zákony predstavujúce pre neho jednotný regulačný rámec.

Podľa § 18a písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii, vysielateľ s licenciou je povinný zabezpečiť multimodálny prístup k programovej službe, a to tak, aby vo vysielaní každej televíznej programovej služby, ktorú vysiela digitálne, bolo najmenej 10% všetkých vysielaných programov sprevádzaných skrytými alebo otvorenými titulkami, ktoré korešpondujú s dejom vysielaného programu, alebo tlmočených do posunkovej reči nepočujúcich alebo v posunkovej reči nepočujúcich.

Podľa § 16 ods. 3 písm. m/ citovaného zákona, vysielateľ je povinný viesť štatistiku o odvysielanom programe televíznej programovej služby obsahujúcu vyhodnotenie podielov programových typov, podielu programov vo verejnom záujme, podielov programov s multimodálnym prístupom, podielu európskej produkcie a podielu programov európskej nezávislej produkcie vrátane vyhodnotenia podielu nových diel; štatistiku o programovej službe za kalendárny mesiac je vysielateľ povinný doručiť rade do 15 dní po skončení príslušného kalendárneho mesiaca okrem vysielateľa prostredníctvom internetu a vysielateľa s licenciou udelenou podľa tohto zákona na iné ako terestriálne vysielanie, ktorý je povinný doručiť štatistiku do 15 dní odo dňa doručenia žiadosti rady o túto štatistiku.

V preskúmvanej veci bolo nesporne preukázané, že navrhovateľovi bola udelená licencia č. TD/16 na digitálne vysielanie televíznej programovej služby JOJ PLUS rozhodnutím č. TD/16/2009 zo dňa 22.12.2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 30.01.2010, teda až po časovom momente pre ktorý platí podľa § 76d zákona č. 308/2000 Z. z. výnimka. Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľ bol povinný dodržiavať podiely vysielania s multimodálnym prístupom stanovené v § 18a zákona č. 308/2000 Z. z. a údaje o odvysielanom percentuálnom podiele vysielania s multimodálnym prístupom bol povinný uviesť v štatistike zasielanej Rade za každý kalendárny mesiac.

Úlohou súdu v predmetnej veci bolo preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia odporcu, ktorým bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti podľa § 18a písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii.

Z podkladov súdneho spisu, vrátane administratívneho spisu predloženého súdu správnym orgánom, je zrejmé, že skutkový stav medzi procesnými stranami sporný nebol.

Sporným bolo posúdenie právnej otázky, či v danom prípade boli splnené zákonné podmienky pre sankčný postih navrhovateľa podľa § 18a písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z., za stavu, že uvedené ustanovenie neobsahuje presné časové obdobie, ktorého sa v ňom uvedená povinnosť vysielateľa týka.

Účelom citovaného ustanovenia § 18a písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. je nesporne zabezpečiť zrakovo a sluchovo hendikepovanej verejnosti prístup k plnohodnotnému televíznemu vysielaniu. Aby účel tohto ustanovenia bol naplnený, musí ísť o prístup pravidelný.

Za stavu, že z citovaného ustanovenia nevyplýva časový interval, ktorého sa povinnosť vysielateľa týka, výklad predmetného ustanovenia odporcom bol podľa názoru najvyššieho súdu realizovaný v súlade s účelom zákona, ako aj záujmom a potrebami verejnosti.

Najvyšší súd sa stotožnil s argumentáciou odporcu v tom, že ust. § 18a zákona o vysielaní a retransmisii síce explicitne neurčuje presné časové rozpätie, v rámci ktorého je vysielateľ povinný zabezpečiť vo vysielaní každej televíznej programovej služby, ktorú vysiela digitálne, zákonom stanovené podiely multimodálneho prístupu, avšak z ust. § 16 ods. 3 písm. m/ citovaného zákona vyplýva povinnosť vysielateľa viesť štatistiku o odvysielanom programe televíznej programovej služby obsahujúcu o.i. podiely programov s multimodálnym vysielaním.

Podľa § 62 ods. 2 zákona o digitálnom vysielaní, ak Rada pre výpočet podielov vysielacieho času neurčí inú časovú jednotku, je takou časovou jednotkou kalendárny mesiac.

Ak pri stanovení časového obdobia vychádzal odporca z ust. § 62 ods. 2 zákona č. 220/2007 Z. z. a podporne tiež z ust. § 16 ods. 3 písm. m/ zákona o vysielaní a retransmisii, pričom tak dospel k výkladu, že vysielateľ je povinný zabezpečiť multimodálny prístup ku každej svojej televíznej programovej službe, ktorú vysiela digitálne, v zákonom stanovenom rozsahu, v každom kalendárnom mesiaci, nijakým spôsobom neukrátil navrhovateľa na jeho právach.

Neúplnosť právnej normy je možné odstrániť jej výkladom - interpretáciou. Za stavu, že k takémuto

výkladu pristúpil odporca, konajúci v súlade so zákonom č. 308/2000 Z. z. a zákonom č. 220/2007 Z. z. - predstavujúcimi pre jeho postup a rozhodovanie jednotný regulačný rámec - najvyšší súd konštatuje, že odporca postupoval v súlade s jeho prvoradým poslaním, t.j. presadzovaním záujmov verejnosti, v konkrétnom prípade hendikepovaných osôb, námietka navrhovateľa o svojoľnom výklade citovaného zákonného ustanovenia nemôže obstať. Výklad zvolený odporcom týkajúci sa rozsahu obdobia, na ktoré sa viaže splnenie zákonnej podmienky v zmysle § 18a písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii je podľa názoru najvyššieho súdu akceptovateľný.

Aj podľa názoru najvyššieho súdu, ak by časová jednotka použitá na plnenie predmetnej povinnosti bola jeden rok, takto dlhý časový úsek by mohol spôsobiť disproporčné rozdelenie vysielacieho času a programov sprevádzaných hlasovým komentovaním pre nevidiacich alebo tlmočených do posunkovej reči nepočujúcich alebo sprevádzaných titulkami. Zároveň tiež poukazuje - v súvislosti so zabezpečením vyššej miery právnej istoty a jednoznačnosti ustanovení ukladajúcich vysielateľom povinnosť zabezpečenia multimodálneho prístupu k televíznej programovej službe, v súvislosti so stanovením časového obdobia - na doplnené znenie zákona o vysielaní a retransmisii (novelou zákona č. 342/2012 Z. z.), konkrétne ust. § 18c ods. 1, ktorý uvádza, že podiel programov podľa § 18 až 18b sa určí ako podiel vysielacieho času z celkového vysielacieho času programov za kalendárny mesiac.

Právne riešenie aplikácie práva v posudzovanej veci zvolené odporcom nie je v rozpore so všeobecnými právnymi princípmi, ktoré významným spôsobom prispievajú k vyplňaniu medzier v práve i v zákone.

S poukazom na horeuvedené dôvody sa najvyšší súd nemohol stotožniť so závermi vyslovenými v rozsudku NS SR č. k. 8SŽ/1/2013-30 z 23.01.2014, ktorý v obdobnej veci napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, keď prisvedčil argumentácii navrhovateľa.“

„Vzhľadom k tomu, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom ako aj v súlade s poslaním odporcu definovaným v § 4 zákona o vysielaní a retransmisii, bolo bez formálnych a logických nedostatkov, riadne odôvodnené a vychádzalo z dostatočne zisteného skutkového stavu, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu podľa § 250q ods. 2 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.“

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky stotožniac sa s právnym názorom citovaným vyššie, dospel v preskúmvanej veci k rovnakému záveru, že odporca správne rozhodol, že navrhovateľ porušil ustanovenie § 18a, písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. a zohľadniac objektívnu zodpovednosť právnickej osoby za správny delikt (teda bez ohľadu na zavinenie), mu uložil za porušenie uvedenej právnej povinnosti sankciu.

Vo vzťahu k námietkam navrhovateľa Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že námietky navrhovateľa uvedené v jeho opravnom prostriedku proti rozhodnutiam Rady nie je možné považovať za relevantné na vyhovenie jeho odvolacieho návrhu. Rada napadnutým rozhodnutím rozhodla na základe správne zisteného skutkového stavu a skutkové okolnosti vyhodnotila v súlade s relevantnou právnou úpravou na vec sa vzťahujúcou ako aj v odvodnení napadnutého rozhodnutia náležite uviedla dôvody svojho rozhodnutia, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za logické, vyúsťujúce zo skutkových zistení danej veci, Rada skutkové zistenia kvalifikovala správne, keď konštatovala že predmetnými skutkami boli naplnené znaky porušenia zákonnej povinnosti v zmysle ustanovenia § 18a písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z.. Odporca dostatočne a zrozumiteľne zdôvodnil svoje skutkové závery a správne úvahy, ktoré ho viedli k záveru uvedenému v preskúmvanom rozhodnutí.

Vychádzajúc z uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporu č. RP/026/2014 zo dňa 08.04.2014 podľa ustanovenia § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol o náhrade trov konania podľa ustanovenia § 250k ods. 1 v

spojení s § 250l ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Navrhovateľovi náhradu trov tohto konania nepriznal, nakoľko bol v konaní neúspešný.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. h/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k tomuto zákonu.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.